

ONPOOL51B

Hallinto-oikeuden ja oikeusinformatiikan oikeustapaustentti (1 op)

Tentti 20.8.2018

- Tentti on lakikirjatentti. Tentissä saa käyttää lakikirjoja ja vastaavia kirjallisia aineistoja.
- Tentissä on kaksi (2) oikeustapauskysymystä, joihin kumpaakin tulee vastata.
- Vastaukset kysymyksiin kirjoitetaan eri arkille, eli konseptille.
- Vastausarkki on jätettävä kumpaakin kysymykseen.
- Jokaiseen vastaukseen on merkittävä vastaajan nimi.
- Arvostelussa vastauksiin sisältyvät selvästi virheelliset tiedot otetaan huomioon kysymyskohtaista pistemäärää alentavina tekijöinä.
- Luovuttaessa tentistä, kirjoitetaan nimi ja maininta luopumisesta yhteen vastausarkkiin, joka jätetään valvojalle.
- Vastaukset kirjoitetaan selvällä käsialalla.
- Kumpikin kysymys on arvostelussa max 10 pisteen arvoinen.
- Aikaa tentin tekemiseen **kaksi (2) tuntia**.
- Vastaustilaa on **kaksi (2) sivua** yhteen kysymykseen (kysymykset 1 ja 2).

Tentissä on kaksi (2) kysymystä.

Kysymys 1

A, joka oli 68-vuotias, oli sairastanut noin vuosi sitten aivoinfarktin, jonka seurauksena hänen vasen puolensa oli halvaantunut ja hänellä oli lievä afasia. A ei afasian vuoksi kyennyt kunnolla puhumaan. Afasia ilmenee nimenomaan puheentuottamisen häiriötilana. Afasiaa sairastavana hän tiesi edelleen mitä halusi ja osaa tehdä päätöksiä omista asioistaan. Hänen toimintakelpoisuuttaan ei ollut rajoitettu. A liikkuu tällä hetkellä pyörätuolilla ja tarvitsee aina toisen henkilön apua kodin ulkopuolella liikkuaan.

A:lle oli ensin myönnetty vaikeasti vammaisen henkilön kuljetuspalveluita 12 yhden suuntaista matkaa kuukaudessa, mutta palvelu oli myöhemmin sosiaali- ja terveystieteiden kuntayhtymän (joka huolehti A:n asuinkunnassa ko. palveluista) yhtymähallituksen jaoston päätöksellä lakkautettu. Lakkautuspäätöksen perustelut olivat olleet hyvin lyhyet. Niissä oli todettu, ettei A täyttänyt palvelun saamisen edellytyksiä.

A:n poika B teki oikaisun isänsä puolesta yhtymähallitukselle, joka pysytti aikaisemmin tekemänsä päätöksen. Nyt kuitenkin päätöstä perusteltiin tarkemmin, ja siinä todettiin muun muassa A:n olevan jo niin iäkäs saadessaan aivoinfarktin, että se oli vain seurausta ikääntymisestä eli vanhuudesta, eikä näin ollut varsinaisesti sairaus tai vamma. Lisäksi A ei edes kuljetuspalvelun ja siihen liittyvän saattajapalvelun avulla kykene omatoimisesti suoriutumaan tavanomaisen elämän toiminnoista eikä häntä tästä syystä tullut pitää kuljetuspalveluun oikeutettuna henkilönä.

A:n poika B valitti kuntayhtymän kielteisestä oikaisupäätöstä hallinto-oikeuteen vaatien isälleen kuljetuspalveluja kaksi kertaa viikossa, jotta hän pystyi vierailemaan paikkakunnalla sekä naapurikunnissa asuvien lapsiensa ja lapsenlapsiensa luona. Valitusajan päättymisen jälkeen B esitti myös lisäselvitystä siitä, että A, vaikka ei kyennyt aktiivisesti keskustelemaan, koki selkeästi mielihyvää vieraillessaan lapsiensa luona. Vierailut oli helpompi hoitaa pyörätuolinkin käytön vuoksi invataksilla. A:n poika totesi valituksen lisäyksessään myös, että päätöksentekoon oikaisuvaiheessa osallistuneista kuntayhtymän yhtymähallituksen jäsenistä yksi jäsen pyöritti hoivakotia, jossa A tällä hetkellä asui. B vaati lisäksi oikeudenkäyntikulujensa korvaamista oikaisuvaatimuksen tekemisen osalta 300 eurolla ja valituksen tekemisen kohdalla 400 eurolla.

Miten hallinto-oikeus menettelee valituksen saatuaan?

Millaisen ratkaisun asiassa hallinto-oikeus antaa? Perustele ratkaisu.

Kysymys 2

Metsästyslain (1993/615) 27.2 §:n (2017/504) mukaan hirvieläimen pyyntilupa myönnetään sellaiselle hakijalle tai hakijoille, joilla on hakemuksen tarkoittamalla ja lain edellyttämällä alueella oikeus metsästää hakemuksessa tarkoitettua hirvieläintä.

A:n metsästysseuralla oli metsästysvuokrasopimuksen perusteella metsästysoikeus yli tuhannen hehtaarin alueeseen yksityismaita, jotka rajautuivat A:n kotikunnassa sijaitseviin metsästyslain (1993/615) 8 §:ssä (2014/1427) tarkoitettuihin yli tuhannen hehtaarin laajuisiin yhtenäisiin valtion mailhin. B kuului samaan metsästysseuraan ja hän oli ostanut samoille valtion maille metsästyslain (1993/615) 17 §:n mukaisen metsästyslupan metsähallitukselta. A ja B oli merkitty metsästysasetuksen (1993/666) 6.3 §:n (2018/392) mukaiseen ampujaluetteloon yhdessä kymmenien muiden ampujien kanssa.

Metsästysseura ja valtion maalle oikeutetut seuran jäsenet olivat yhdessä hakeneet hirvenpyyntilupia yksityismailla ja valtionmaille. Yksityismailla tuli 10 lupaa ja valtion mailla 10 lupaa. Pyyntiluvat jaettiin siten, että metsästysseura jakoi yksityismaiden pyyntiluvat jäsenilleen pääluvun mukaisessa suhteessa ja valtion maiden luvat jaettiin valtion maiden pyyntiin hyväksytyille. Suomen riistakeskus oli kirjannut päätökseensä, että A:ta ja B:tä ei ollut huomioitu valtion alueen pyyntilupia jaettaessa. Saatuja pyyntilupia metsästäjien kesken jaettaessa A:lle ja B:lle ei ollut jyvitetty osuutta valtion alueilla saaduista hirviluvista.

A ja B kysyivät metsästysseuralta syytä siihen, miksi he eivät saaneet osuutta valtion maan luvista. Metsästysseuran puheenjohtaja sanoi, että pyyntilupien saajaksi oli lupapäätöksessä merkitty metsästysseura ja päätöksen perusteluissa oli mainittu, että A:ta ja B:tä ei ollut huomioitu valtion alueen pyyntilupien jaossa. Päätös oli annettu tiedoksi metsästysseuralle valitusosoituksen kera.

A ja B ryhtyvät arvioimaan oikeusturvakeinojaan tilanteessa ja kääntyvät puoleesi asiassa.

Miten arvioit A:n ja B:n asianosaisasemaa ja valitusoikeutta, päätöksen sisältöä sekä päätöksen tiedoksiantomenettelyä? Onko A:n ja B:n perus- ja ihmisoikeudet toteutuneet asiassa?